

Rondzendbrief 5 mei 2020

‘Want zondag is het Moederdag’

Sommigen mensen maken zo ongeveer alles mee wat er in het leven te beleven valt, en anderen ontsnappen nooit aan de wereld (of het wereldje) waarin ze groot zijn geworden. Vandaag zo’n vrouw/moeder van uitersten; het gaat vandaag over ...

Sara

Nee, zullen sommigen mensen zeggen, het is ‘Sarah’, met een ‘h’ op het eind. Nee, zeggen weer anderen, het moet Saraï zijn, met een ‘i’ op het eind. Het zit zo.

Abram (en niet Abraham) was getrouwd met Saraï, toen ze nog in de stad Ur van de Chaldeeën woonden. Op enig moment, toen Abram 75 jaar (!) was, vertrok hij vanwege een goddelijke roeping (Gen. 12: 1) voor een bizarre reis naar het land Kanaän. En zijn vrouw ging met hem mee! Een wereldreiziger en een wereldreizigster voor die tijd.

Eenmaal aangekomen in de nieuwe leefomgeving breekt daar een hongersnood uit, en wat doet Abram? Die neemt vrouw en neef Lot mee, en reist door naar Egypte, de graanschuur van het oosten. En wat doet Abram als hij met zijn oogverblindend mooie vrouw in Egypte is? Hij geeft haar gewoon weg aan de farao onder de smoes dat zij niet zijn vrouw, maar zijn zuster is. Saraï wordt als hoer verkocht! Als de farao erachter komt, dat zij Abrams vrouw is, geeft hij haar weer terug aan Abram, maar dan moet hij wel uit Egypte verdwijnen! Kennelijk heeft Saraï dit allemaal prima gevonden; overleven is ook een kwaliteit, nietwaar? (Gen. 12: 10 - 20)

Ook het leven van Saraï is, net als dat van veel andere moeders in Israëel, gekenmerkt door kinderloosheid. Maar praktisch als ze is, stelt ze voor dat Abram dan maar bij haar slavine

Hagar een kind moet verwekken. Als Hagar van dat kind bevalt, en ze ligt op schoot bij Saraï, dan geldt de baby als een kind van Saraï – officieel. Maar zo werkt het in de praktijk ook niet helemaal: Hagar begint het respect voor Saraï te verliezen, omdat die geen kinderen kan krijgen. Saraï's pest Hagar vervolgens zo erg, dat deze de woestijn in vlucht (Gen. 16: 6). Daar ontmoet ze, bij een bron, een engel die haar gebiedt terug te gaan naar Abram; die put heet Lachaï Roi: “de put van de Levende die mij aanziet”.

Saraï heeft dus via Hagar één zoon: Ismaël. En toen die dertien jaar oud was, kreeg Abram de opdracht om alle mannelijke leden van zijn clan te besnijden, ook Ismaël. En bij *die* gelegenheid zei God: “Je zult voortaan niet meer Abram heten, maar Abraham” (Gen. 17: 5), en: “Wat je vrouw Saraï betreft, voortaan moet je haar niet Saraï noemen, maar Sarah’ (Gen. 17: 15).

Wie zich nog de dienst aan de over van het meer Tiberias (en aan het strand van het Haringvliet bij Middelharnis) herinnert, weet nog dat het Hebreeuwse alfabet letters kent met een letterwaarde. De laatste letter van Saraï is de Hebreeuwse jod, en die staat voor het getal 10. De 'h' staat voor het getal 5.

Wat er dus gebeurt is dit: de 'i', de 10 van de vrouw wordt in tweeën gedeeld: zij behoudt de ene helft, de man krijgt de andere helft. Sarah eindigt dus op een 5, en Abram krijgt er een 5 bij, en wordt Abraham.

Voor de feministen onder ons: Saraï zorgt voor de eenheid tussen man en vrouw door haar naam te delen met haar man – en niet andersom! Abram wilde haar nog wel delen met de farao van Egypte, maar zo zit Saraï volgens de Allerhoogste kennelijk niet in elkaar!

Abraham is met zijn nieuwe naam volkomen afhankelijk geworden van Saraï, die Sarah is geworden.

(En dat het in het Nederlands niet uitmaakt of je Sarah of Sara schrijft, maakt het er niet makkelijker op, maar daar kan ik ook niks aan doen.)

Uiteindelijk krijgen Abraham en Sarah een kind – we weten het (Gen. 18: 10 en 21: 2): Isaäk.

Volgens de verhalen was ze toen 90 jaar oud. Uiteindelijk wordt ze 127 (Gen. 23: 1) en dan overlijdt ze. Abraham koopt voor haar een graf, de eerste grondtransactie uit de Bijbel. Dat is de spelonk van Machpela, dichtbij Mamre, het huidige Hebron (Gen. 23: 19). Abraham moet toen dus 137 geweest zijn.

Maar na haar dood neemt hij alsnog een andere vrouw, Keturah, en hij krijgt nog zes kinderen bij haar (Gen. 25: 1 en 2).

't Is wat! 137 jaar, en bij een slavin één kind, later met zijn eigen vrouw ook één kind, en daarna nog eens 6 bij een derde vrouw!

Wat zou Sarah daarvan gedacht hebben?

Vruchtbaarheid is en blijft een centraal thema bij deze vrouwen die als 'Moeders in de Bijbel' bekend zijn geworden. Let maar op!

Ds. Jan de Visser